

1921-01-05

þý š ÅÀÁ Á ¹ ± ⁰ ï Â ; í » ± ³/₄ - ± Á . 7 2 5

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10040>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β'. (ΙΕ).—ΑΡΙΘ. 90 (725).

Ἐν Λευκωσίᾳ, τῇ 5ῃ Ιανουαρίου 1921.

ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

[Ο αύλιος Σπ. Λάμπρος, καθηγητής διακεκριμένος εσόδιον Βαθνικού Πανεπιστημίου και πρωθυπουργός γενέτος κατά τὴν ἀξιώσανταν περίοδον τῶν σχέσεων Συνεννοήσεως καὶ Ἐλλάδος, ὡς ἔξεριστος ἐν Σκοπελῷ, εἶχε συνθέσει τὸ κάτωθι ποίημα, διπερ εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἄγγράφων του].

1912—1913

Γεμάτα τὰ παράδυρα,
γεμάτα τὰ μπαλκόνια,
στεφάνια ἡδίες τες γονίες,
εἰς τες πλατείες κανόνια,
παρέμενα ἀπ' τὸ Βούλγαρο,
ἀπ' τὴν Τουρκική παριμένα
καὶ μὲ τῆς νίκης τὸ σταυρὸν
μυριοπεσαναμένα,

καὶ τὰ παιδιά τοῦ ἀγκάλιασμαν
χαρούμενα τῇ νίκῃ,
τοῦ μπήκαν εἰς τὴν Γιαννίνα
καὶ ἔτι Θεοσαλονίκη,
ἔχουν δέσμην δροσερή
· τὸ δόλο κρεμασμένη
καὶ ἀπὸ ἔνα ρόδο τοὺς πετῆ
ἡ μάνα ποὺ προσμένει.

“Ολον τὸ σῆθος λαγαρά,
σφέτει βροχή τὸ δάρυ
καὶ ἔνα Ζήτω ἀκούεται
ἀπ' ἄκρη ἥως ἄκρη,

ὅπαν δένεντο· τὸν Τουρκόν
δὲ Νικητής ἐφάνη
μὲ τὸ σταυρὸν ἀντὶ σπαθί,
τὴ δόξα γιὰ στεφάνη.

Σκοπελος, Μάρτιος 1918.

1917

Κλειστά είνε τὰ παράδυρα
κλειστά είνε τὰ μπαλκόνια,
τὸ δικαίων τὰ κανόνια.

Χωρὶς πνοή, χωρὶς μιλία,
μὲ βουκουρώνιο μάτι
τρέχουν δύο σ' οὖν τρελλοί
καὶ φτανούν· τὸ Ηλάτι.

νὰ τὸν σφιχαγκαλιάσουν
μην τίχη καὶ τὸν φύγῃ
Ἐκεῖνος δύον δάγκαν
τὸ “Ἐθνος” σ' ὅλης γοι,

Ἐκεῖνος ποὺ είνε δι' αἰτούς
ποὺ ξέρει πῶς νικούνε
καὶ τὸν γνωρίζει ποιοι εἰν' αὐτοὶ
ποὺ διώχνουν καὶ μισούνε.

Τοῦ κάκου. Τάποφράσιαν.
“Ο ξένος διατέξει
καὶ τὴν καρδιὰν ἔνδε λαοῦ
ἄλληντες σπαράξει.

Καὶ φεύγει, φεύγει μαρουά
Ἄντες μὲ ψερφάδην
καὶ τὰ παιδιά Τουρκάς
ἄφνει λέπιν δρψάνει.

1920

Ανοίξαν τὰ παράδυρα,
δνοῖται είνε τὰ μπαλκόνια.
“Απὸ τὸ λόρο τὸν Νιμφόν
ἀντιλασθεν τανόνια.

Πάλε χαρὰ καὶ δύλοβοή
καὶ νίκη καὶ στεφάνη,
λές καὶ ἀνοίξαν δόλπατα
καὶ γελαστά τὰ σύνδρατα.

καὶ ἀπὸ ἑνὶ μὲ φερούστο
τὸν Πήγασο κατέβη
κείνος δύον ξέρει νὰ νικᾷ
καὶ νὰ καβαλικεύῃ

Καὶ ἀπὸ ἀκρη ἔως ἀκρη
πέτρει βροχή τὸ δάκρυ.

Είνε τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς
γιὰ τὸν ὑγιὸ τῆς νίκης
Τὸ νικητὴ τὸν Μπελανίου
καὶ τῆς Θεοσαλονίκης.

Σάν πάλαιψε μὲ τὴ φωτιὰ
καὶ τὸν φοβήθη δὲ Χάρος
νίκης καὶ τὴν ξενιτεία
“σ' ὅντας δοκιμάρος,

καὶ δοξοδάκη καὶ χαρὰ
γυμίζει τὸν Παρθένο
δὲ λαρεντές μας Βασιλῆς,
τοῦ γένους η θέλησα.

Μακράν τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ποθου-

μένην θέρευσ (detente), η ἀνοίδος εἰς

τὴν ξενισίαν τοῦ Τεουφίκη καὶ τοῦ Ιζέτ

πασσαζ ἔχρησιμευσε μόνον διπὼς ἐπι-

τενήγ τὴν ἀφρότητον ηδη ὑπερφά-

νειαν τῶν θευνόντων Ἀγκύρα.

Καὶ ἀλλήθεν, δ πολιτικής στρατη-

γός δύναται νὰ συζητῇ καὶ

διαπραγματεύεται μετὰ τὸν ἀρχη-

γόν της Ἀνατολής Εύρωπασ καὶ νὰ

κτίσται εἰς πέρας λοχυρώ κρατη,

η Γερμανία, η Αυστρία, αὐτός,

απλοὺς ἀρχηγὸς γενιτάρων, μετὰ τὶν

νικητὴν καταδίωνταν

εἰς τὴν έδραν τῆς θευνόντων

τῶν θευνόντων τὴν θευνόντων

τὴν θευνόντων τὴν θευνόντων

